

Arrest

nr. 66 200 van 2 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 29 maart 2011, verklaart er zich op 30 maart 2011 vluchteling.

1.2. Op 30 mei 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Albanees te zijn afkomstig uit Burojë (gemeente Skenderaj) en in het bezit van het Kosovaars staatsburgerschap te zijn. U werkte in Kosovo samen met uw neef Driton Rushiti in de ijzerhandel. U kocht en verkocht ijzerwaren aan Albanezen, Serviërs en Roma. Naar aanleiding van uw handel met Serviërs begonnen uw problemen. U kreeg sinds november of december 2010 regelmatig dreigtelefoons waarin u werd aangemaand uw werkzaamheden met Serviërs te stoppen. U werd hierbij met de dood bedreigd. U stopte echter niet met werken. Op 14 januari 2011 werd u door vier à vijf

onbekende en gemaskerde mannen met de dood bedreigd en geslagen totdat u beloofde te zullen stoppen met werken. U verloor kortstondig het bewustzijn en brak twee tanden. Nadat u terug bij bewustzijn was, ging u dit incident melden bij de politie te Skenderaj. Zij kon u echter niet verder helpen. U verbleef ongeveer een maand in Mitrovicë bij Driton en zijn familie waar u verder kon werken zonder te worden lastig gevallen door uw belagers. Daar werd u wel nog steeds telefonisch bedreigd. In februari 2011 verliet Driton Kosovo en trok naar het Verenigd Koninkrijk als gevolg van gelijkaardige problemen die hij ondervond. Op 2 maart 2011 verliet u Mitrovicë en keerde u terug naar Burojë. Onderweg probeerden onbekenden u te stoppen, maar u deed dit niet. Daarop werd er met een wapen op uw wagen geschoten. U reed door en kon zich zo redden. Nadien bleef u binnen tot de volgende dag. Toen ging u naar Montenegro, waar u een smokkelaar opzocht. U vertrok op 20 maart 2011 van daaruit naar België. U kwam hier aan op 29 maart 2011 en u vroeg de dag nadien asiel aan. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielaanvraag legde u uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 30 maart 2010, neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaarde regelmatig dreig telefoons ontvangen te hebben. U werd op twee gelegenheden aangevallen door een aantal onbekende Albanese. U werd door hen bedreigd vanwege uw samenwerking met Serviërs voor uw ijzerhandel. Zij eisten de stopzetting van deze samenwerking. U besloot daarop Kosovo te verlaten (CGVS, p. 6-7).

Vooreerst dient er gewezen te worden op een tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen die uw geloofwaardigheid op de helling zet. Waar uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk blijkt dat **uw vennoot Driton en u samen** op 14 januari 2011 door vier onbekende Albanese tegengehouden werden (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5), verklaarde u op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat **u alleen was** toen u die dag werd aangevallen (CGVS, p. 7). Hiermee geconfronteerd gaf u ondermeer de weinig afdoende uitleg dat Driton gelijkaardige problemen had (CGVS, p. 10). Deze (ernstige) tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen. Wat er ook van zij, u maakte niet aannemelijk dat u, als etnische Albanese, omwille van de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon of kan doen op de hulp en de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten. U meldde het schietincident d.d. 2 maart 2011 niet, aangezien u zo snel mogelijk wilde vertrekken en u bij uw eerste melding (naar aanleiding van het incident d.d. 14 januari 2011) niet door de politie werd geholpen (CGVS, p. 8-9). Deze verklaring voor het niet melden van uw problemen is echter niet afdoende, aangezien het juist de bedoeling is van het indienen van een klacht bescherming te verkrijgen. Als de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van uw problemen, kunnen ze vanzelfsprekend niet optreden. Er dient in dit verband op gewezen te worden dat internationale bescherming pas kan worden verkregen als alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen. Bovendien heeft u uw bewering dat de politie niets met uw klacht gedaan heeft niet aannemelijk gemaakt. Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat u geen enkel overtuigend begin van bewijs van uw klacht op het Commissariaat-generaal neerlegde waardoor de geloofwaardigheid van deze klacht op de helling komt te staan. Hoe dan ook is het niet meteen bevreemdend dat, gelet op uw laattijdige klacht, de politie niet veel kon ondernemen. Ondanks uw laattijdige klacht vroeg de politie u, volgens u, bewijsstukken en wilde ze weten of u uw belagers kende. Bovendien beloofde ze u op de hoogte te houden van eventuele evoluties (CGVS, p. 8). Hieruit blijkt dan ook geenszins een onwil vanwege de KP om u bescherming te verlenen. Het in uw ogen onafdoende optreden van de politie kan immers te wijten zijn aan verschillende oorzaken zoals, in uw geval, uw laattijdige klacht, het ontbreken van enig materieel bewijs en de onbekendheid van de daders (CGVS, p. 8-9).

Tevens is de door u beschreven apathische houding van de KP – de autoriteiten zouden niets gedaan hebben met uw klacht – niet in overeenstemming te brengen met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat wanneer de KP van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient.

Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk **dat de in Kosovo aanwezige nationale en internationale veiligheidsinstanties zowel bereid als in staat zijn om etnische Albanezen die worden beschuldigd van samenwerking met de Serviërs te beschermen.** Zij beschikken over de nodige wettelijke middelen om daders van agressie om die reden op te sporen, te vervolgen en te bestraffen. Dat de KP efficiënt werkt, blijkt overigens tevens uit uw verklaringen. Toen u de openbare orde verstoorde, werd u hiervoor vervolgd (CGVS, p. 8). Voorts blijkt uit de beschikbare informatie dat, voor het geval dat de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, zoals u insinueerde, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Elke persoon die meent dat zijn rechten of vrijheden geschonden zijn door politie of gerecht heeft het recht om hiervan klacht in te dienen bij het Police Inspectorate of Kosovo. Ook kan deze terecht bij de Ombudsperson Institution of Kosovo. Uit niets blijkt dat u van deze mogelijkheden gebruik maakte. U rechtvaardigde uw nalaten door te stellen dat u het de moeite niet waard vond om zoiets te doen gezien u toch geen bescherming kreeg (CGVS, p. 9). Dit is echter een weinig afdoende uitleg voor uw nalaten, gezien het precies de bedoeling van dergelijke instanties is om u de nodige bescherming te verlenen. Van een asielzoeker kan bovendien redelijkerwijze verwacht worden dat hij de mogelijkheden tot bescherming in zijn land van herkomst uitput vooraleer beroep te doen op internationale bescherming. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde identiteitskaart bevestigt uw identiteit en uw nationaliteit. Deze staan hier echter niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker tracht vooreerst een verklaring te geven voor de tegenstrijdigheid die werd vastgesteld tussen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze afgelegd bij het Commissariaat-generaal. Verzoeker betoogt dat aangezien de problemen van zijn neef gelijkaardig zijn, verwarring niet uit te sluiten valt zeker nu verzoeker tijdens het interview in een stresssituatie verkeerde.

Verzoeker vervolgt dat de beslissing niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet, gelet op de lichtheid van de motivering van het Commissariaat-generaal.

Verzoeker weerlegt de vaststelling uit de bestreden beslissing als zou hij te weinig stappen hebben ondernomen. Hij heeft immers klacht neergelegd bij de politie maar deze konden hem niet helpen.

Tot slot benadrukt verzoeker dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert niet steeds overeenstemt met de werkelijkheid waarin een persoon zich bevindt zoals *in casu*. Bovendien is verzoeker in het bezit van informatie die een heel ander beeld geeft van Kosovo. Verzoeker verwijst naar en citeert uit een internetartikel waarin Kosovo wordt beschouwd als een maffiastaat.

Eiser stelt tot slot dat hij zijn Kosovaarse identiteitskaart heeft neergelegd en zijn nationaliteit en persoonlijke gegevens niet door het Commissariaat-generaal worden betwist.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel

betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

2.3. De asielaanvraag wordt door de bestreden beslissing afgewezen op grond van de vaststelling dat (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt tussen zijn opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, (ii) verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij als etnische Albanees geen of onvoldoende beroep kan doen op de hulp en de bescherming van de Kosovaarse overheden en (iii) de door verzoeker beschreven apathische houding van de Kosovaarse Politie (KP) niet overeenstemt de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

2.4. Verzoekers asielaanvraag berust op de bedreigingen die hij vanwege onbekende Albanezen kreeg omwille van zijn samenwerking met Serviërs voor zijn ijzerwinkel. Bij één van deze bedreigingen zou verzoeker op 14 januari 2011 door onbekende Albanezen zijn aangehouden. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij samen met zijn vennoot D. werd tegengehouden daar waar hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij die dag alleen was. Dat verzoeker zich die dag in een stresssituatie bevond of dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevond als zijn neef is geen aannemelijke verklaring temeer daar deze bedreigingen de kern van het asielrelaas betreffen. Verzoeker verklaarde tevens dat hij eenmaal klacht neerlegde bij de politie en herhaalt in zijn verzoekschrift dat deze in het geheel niets ondernam. Verzoeker gaat echter voorbij aan de vaststelling van de bestreden beslissing dat hij geen begin van bewijs neerlegt van deze klacht waardoor de geloofwaardigheid van deze feiten in het gedrang komt.

Hoe dan ook, internationale bescherming kan slechts worden verleend bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil inroepen. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig ingegaan op de goede werking van de KP die in vele opzichten een voorbeeldorganisatie is geworden zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Zo blijkt uit de informatie dat wanneer de KP van misdrijven op de hoogte wordt gesteld zij anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Bovendien blijkt dat voor het geval de KP haar werk in bepaalde gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende mogelijkheden bestaan om eventueel machtsmisbruik of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. *In casu* maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij geen of geen afdoende beroep kan doen op de in Kosovo aanwezige nationale en internationale overheden.

De door verzoeker aangebrachte informatie van een internetartikel over de aanwezigheid van maffia in Kosovo doen aan deze vaststellingen geen afbreuk. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS van 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS van 15 december 2004, nr. 138.480).

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER